

Izturēt līdz galam kopā

Bīskaps Ričards S. Edžlijs
no prezidējošās bīskapijas

Bīskapija ir organizēta, lai kalpotu to vajadzībām, kas sastopas ar vissarežģītākajiem un sirdi postošākajiem pārbaudījumiem.

Pirms dažiem gadiem kāds humoristisku sleju autors vietējam laikrakstam bija sagatavojis materiālu par nopietnu un uz pārdomām vedinošu tēmu. Es citēšu no šī raksta: „Būt par regulāri baznīcu apmeklējošu mormoni Jūtas štatā nozīmē būt tik tuvam pārējiem bīskapijas locekļiem, ka gandrīz viss, kas notiek, ir zināms visai bīskapijai piecu minūšu laikā.”

Viņš turpina: „Šāda dzīvošana kā siļķēm mucā var būt uzmācīga. Tajā pašā laikā tas ir viens no mūsu lielākajiem spēkiem.”

Autors turpina: „Otrdien darbā es skatījos pēcpusdienas televīzijas ziņu izlaidumu. Satiksmes negadījumā pilnībā bija samīcīts furgons. Jauna māte un divi mazi bērni tika aizvesti uz neatliekamās palīdzības punktiem ar helikopteru un ātrās palīdzības mašīnām. Dažas stundas vēlāk es uzzināju, ka furgons piederēja jaunam pārim — Ērikam un Džīnai Kviglejiem, kas dzīvoja man pretī ielas otrā pusē Herimā, Jūtā.

Kviglejus es pazinu ne tikai caur baznīcu . . . mēs kopā ēdām pusdienas vietējā pasākumā iepriekšējā vakarā pirms nelaimes gadījuma. Mūsu mazbērni spēlējās kopā ar viņu meitām Bianku un Mirandu.

14 mēnešus vecajai Mirandai bija nopietns galvas ievainojums, un viņa nomira trīs dienas vēlāk bērnu slimnīcā.

Šādās situācijās fakts, ka draudzes locekļi zina cits par citu tik daudz un tik ātri, ir svētība. Lai gan nelaimes gadījums notika vairākas jūdzes prom no mājām, putekļi negadījuma vietā vēl nebija nosēdušies, kad kāds no bīskapijas jau bija apstājies un lauzās cauri automašīnas atliekām. Pārējā bīskapija uzzināja par notikušo, pirms parādījās policija un feldšeri.

Bīskapijas locekļi devās uz visām trim slimnīcām, sazinājās ar Ēriku, kas bija darbā, un sadalījās pa darba grupām. Cilvēki, kas nevarēja palīdzēt notikuma vietā vai slimnīcās, atrada citus veidus, kā palīdzēt.

48 stundu laikā Kvigliju mauriņš bija nopļauts, māja iztīrīta, veļa izgludināta, ledusskapis piepildīts, radnieki pabaroti, un vietējā bankā atvērts konts viņu vajadzībām. Mēs pat būtu nomazgājuši viņu suni, ja vien viņiem tāds būtu.”

Autors savu sleju noslēdz ar šo vērtīgo komentāru: „Draudzes mikroskopam, zem kura dzīvo mūs bīskapija, ir pozitīvā puse. . . . Kas notiek ar katru atsevišķi, notiek ar visiem kopā” (“Well-Being of Others Is Our Business,” *Salt Lake Tribune*, 2005. g. 30. jūl., C1).

Līdzjūtība un kalpošana, ko šāda traģiska nelaimes gadījuma rezultātā sniedz rūpju pilnie bīskapijas locekļi, nav raksturīga tikai šim konkrētajam notikumam. Mormona Grāmatas

pravietis Alma tiem, kas vēlas sekot Kristum, paskaidro: „Tā kā jūs vēlaties nākt Dieva pulkā un tikt saukti par Viņa tautu, un esat gatavi nest viens otra slogus, lai tie kļūtu viegli; jā, un esat gatavi sērot par tiem, kas sēro; jā, un mierināt tos, kuriem nepieciešams mierinājums.” Tad, kā Alma paskaidroja, viņi bija gatavi kristībām (skat. Mosijas 18:8–9). Šie Rakstu panti liek pamatu kalpošanai un rūpēm visiejūtīgākā veidā.

Bīskapija ir organizēta, lai kalpotu to vajadzībām, kas sastopas ar vissarežģītākajiem un sirdi postošākajiem pārbaudījumiem. Bīskaps, kas bieži tiek uzskatīts par bīskapijas „tēvu”, ir tāpēc, lai sniegtu padomus un materiālu palīdzību. Bet tikpat gatavi palīdzēt ir Melhisedeka un Ārona priesterības vadītāji, Sieviešu palīdzības biedrības prezidijs, mājskolotāji, apmeklējošās māsas un bīskapijas locekļi — vienmēr tie ir bīskapijas locekļi. Viņi visi ir šeit, lai sniegtu mierinājumu un izrādītu līdzjūtību grūtos laikos.

Apkārtnē, kurā es dzīvoju, ir bijušas daudzas traģēdijas. 1998. gada oktobrī 19 gadus vecais Zaks Ņutons, kas dzīvoja tikai trīs mājas uz austrumiem no mums, tika nogalināts traģiskā autoavārijā.

Mazāk kā divus gadus vēlāk, jūlijā, 19 gadus vecā Andrea Ričardsa, kas dzīvoja tieši pretī Ņutoniem, arī tika nogalināta autoavārijā.

Kādā 2006. gada jūlija sestdienas pēcpusdienā Trevis Bastians, 28 gadus vecs bijušais misionārs, un viņa 15 gadus vecā māsa Desirija, kas dzīvoja pāri ielai divas mājas uz ziemeļiem no mums, gāja bojā šausmīgā satiksmes negadījumā.

Vienu mēnesi vēlāk, 2006. gada augustā, 32 gadus vecais Ēriks Golds, kas uzauga namā mums tieši blakus, pāragri nomira. Un arī citi šajā apkaimē ir cietuši sirdi žņaudzošos notikumos, kurus viņi ir klusām izcietuši un par kuriem zināms tikai viņiem pašiem un Dievam.

Kādam var šķist, ka piecu jaunu cilvēku zaudējums vienai mazai apkaimē ir neparasti liels nelaimju skaits. Es sliecos domāt, ka šis skaitlis šķiet liels, tikai pateicoties tuvajai, rūpīgajai bīskapijai, kuras locekļi zina, kad ir neatliekama vajadzība. Tā ir bīskapija, kas seko Almas un Pestītāja pamācībām — ar Baznīcas locekļiem, kas rūpējas un mīl, un nes viens otra slogus, Baznīcas locekļiem, kas gatavi sērot ar tiem, kas sēro, Baznīcas locekļiem, kas gatavi mierināt tos, kam nepieciešams mierinājums, Baznīcas locekļiem, kas iztur līdz galam kopā.

Katrā no šiem gadījumiem mēs redzējam pāri plūstošu mīlestību, kalpošanu un līdzjūtību, kas iedvesmoja visus. Bīskapi ieradās, mājskolotāji un apmeklējošās māsas rīkojās, un Melhisedeka un Ārona priesterības kvorumi un Sieviešu palīdzības biedrības sapulcējās, lai apmierinātu gan garīgās, gan laicīgās vajadzības. Leduskapji tika piepildīti, mājas iztīrītas, mauriņi nopļauti, dzīvožogi aplīdzināti, sētas nokrāsotas, svētības dotas, un tika sniegti mierinoši pleci, uz kuriem izraudāties un saņemt emocionālu mierinājumu. Baznīcas locekļi bija visur.

Katrā no šiem gadījumiem ģimenes, kas zaudēja savus mīļos, pauda pieaugošu ticību, pieaugošu mīlestību pret Pestītāju, pieaugošu pateicību par Izpirkšanu, izjustu pateicību par organizāciju, kas atsaucās uz tās locekļu dziļākajām emocionālajām un garīgajām vajadzībām. Šīs ģimenes tagad runā par to, kā tās iepazīna To Kungu caur savām likstām. Viņi dalās daudzās īpašās pieredzēs, kuras piedzīvoja savās ciešanās. Viņi liecina, ka no

lielām bēdām var gūt svētības. Viņi pagodina To Kungu, kas sasaucas ar Ījaba teikto: „Tas Kungs bija devis, Tas Kungs ir ņēmis, Tā Kunga Vārds lai ir slavēts!” (Ījaba 1:21).

Nesot citam cita nastas, kā bīskapijas locekļi mēs esam guvuši vairākas mācības:

1. Tā Kunga organizācija ir pilnībā piemērota, lai *zinātu* un *rūpētos* par tiem, kas cieš pat visbezcerīgākās emocionālās un garīgās grūtības.
2. Nelaiemes var mūs tuvināt Dievam, atjaunojot un pastiprināti novērtējot lūgšanu un Grēku Izpirkšanu, kas aplāj sāpes un ciešanas visās to izpausmēs.
3. Baznīcas locekļi, kas personīgi saskārušies ar traģēdijām, bieži piedzīvo spēju vairāk mīlēt, līdz just un saprast. Viņi kļūst par pirmajiem, pēdējiem un bieži vien visaktīvākajiem Baznīcas locekļiem, kas sniedz mierinājumu un izrāda līdzjūtību citiem.
4. Bīskapija, tāpat kā ģimene, satuvinās, kad viņi iztur līdz galam kopā — kas notiek ar vienu, notiek ar visiem.
5. Un, iespējams, vissvarīgākais — mēs katrs varam kļūt daudz līdzjūtīgāks un rūpīgāks, jo katrs no mums ir piedzīvojis kādus personīgus pārdzīvojumus un pieredzes, pateicoties kurām, varam mācīties.

Es priecājos, ka piederu šādai mīlošai un rūpju pilnai organizācijai. Neviens nezina labāk, kā nest citam cita slogus, sērot ar tiem, kas sēro, un mierināt tos, kam nepieciešams mierinājums. Es to saucu par „izturēt līdz galam kopā”. Kas notiek ar vienu, tas notiek ar visiem. Mēs izturam kopā.

Lai mēs būtu kā instrumenti, atvieglējot citu nastas, es lūdzu Jēzus Kristus Vārdā, āmen.